

E.L. James

Vijftig tinten
vrij

*Para mi Mamá con todo mi amor y gratitud
En voor mijn lieve vader
Papa, ik mis je nog elke dag*

Proloog

Mama! Mama! Mama ligt op de grond te slapen. Ze slaapt al heel lang. Ik borstel haar haren, want ik weet dat ze dat fijn vindt. Ze wordt maar niet wakker. Ik probeer haar wakker te schudden. Mama! Mijn buikje doet pijn. Het heeft honger. Hij is er niet. Ik heb dorst. In de keuken zet ik een stoel voor het aanrecht en ik drink wat uit de kraan. Het water spettert op mijn blauwe trui. Mama slaapt nog steeds. Mama, word wakker! Ze ligt heel stil. Ze voelt koud. Ik leg mijn dekentje over haar heen en ga naast haar liggen, op het plakkerige groene vloerkleed. Mama slaapt nog steeds. Ik heb twee speelgoedautootjes. Ze racen op de vloer waar mama slaapt. Ik denk dat mama ziek is. Ik zoek iets te eten. In de vriezer liggen doperwten. Ze zijn heel koud. Ik eet ze langzaam op. Mijn buikje doet er pijn van. Ik slaap naast mama. De doperwten zijn op. Er ligt nog iets in de vriezer. Het ruikt gek. Ik lik eraan en mijn tong blijft plakken. Ik eet het langzaam op. Het smaakt vreselijk vies. Ik drink wat water. Ik speel met mijn auto's en slaap naast mama. Mama voelt zo koud, en ze wil maar niet wakker worden. De deur zwaait open. Ik dek mama toe met mijn dekentje. Hij is er. *Fuck. Wat is hier in godsnaam gebeurd? O, dat achterlijke kutwif. Shit. Fuck. Aan de kant, rotkind.* Hij schopt me en mijn hoofd slaat tegen de vloer. Mijn hoofd doet pijn. Hij belt iemand en vertrekt. Hij doet de deur op slot. Ik ga naast mama liggen. Mijn hoofd doet zo'n pijn. De politieagente is er. Nee. Nee.

Nee. Raak me niet aan. Raak me niet aan. Raak me niet aan. Ik blijf hier bij mama. Nee. Blijf bij me vandaan. De politieagente heeft mijn dekentje, en pakt me beet. Ik gil. Mama! Mama! Ik wil mijn mama! Ik heb geen woorden meer. Ik kan de woorden niet zeggen. Mama kan me niet horen. Ik heb geen woorden.

‘Christian! Christian!’ Haar stem dwingt hem uit de angstige diepten van zijn nachtmerrie, de diepte van zijn wanhoop. ‘Ik ben er. Ik ben er.’

Hij wordt wakker en ze leunt over hem heen, pakt zijn schouders beet, schudt hem door elkaar. Op haar gezicht is de angst te lezen, haar ogen zijn opengesperd en staan vol tranen.

‘Ana.’ Zijn stem is niet meer dan een ademloos gefluister, hij proeft letterlijk de angst in zijn mond. ‘Je bent bij me.’

‘Natuurlijk ben ik bij je.’

‘Ik droomde...’

‘Dat weet ik. Ik ben er, ik ben bij je.’

‘Ana.’ Hij fluistert haar naam alsof het bescherming biedt tegen de paniek die zijn lichaam lijkt te verlammen.

‘Stil maar, ik ben bij je.’ Ze krult zich om hem heen, haar armen en benen omhullen hem, en hij voelt hoe hij haar warmte opneemt en haar lichaam de donkere schaduw en de angst laat verdwijnen. Zij is zonlicht, zij is het licht... zij is de zijne.

‘Laten we alsjeblieft geen ruziemaken.’ Zijn stem hapert, hij slaat zijn armen om haar heen.

‘Oké.’

‘De geloften. Geen gehoorzaamheid. Dat kan ik wel. We vinden er wel wat op.’ De woorden rollen uit zijn mond als een stroom van emotie, verwarring en bezorgdheid.

‘Ja natuurlijk. We vinden er wel wat op. Altijd,’ fluistert ze en haar lippen raken de zijne, sussen hem, en brengen hem terug in het heden.

Een

Ik kijk omhoog door kleine openingen in de rieten parasol en zie de blauwste hemel die je je kunt voorstellen – zomerblauw, mediterraan blauw – en slaak een tevreden zucht. Christian ligt languit naast me op een strandbed. Mijn echtgenoot – mijn sexy, mooie man, zonder shirt en in afgeknipte spijkerbroek – leest een boek dat de ondergang van het westerse bankwezen voorspelt. Het intrigeert hem duidelijk; ik heb hem echt nog nooit zo lang zo stil zien zitten. Zoals hij erbij zit, lijkt hij meer op een student dan op de succesvolle directeur en eigenaar van een van de grootste bedrijven in de Verenigde Staten.

De laatste paar dagen van onze huwelijksreis liggen we heerlijk te luieren in de namiddagzon op het strand van Beach Plaza Monte Carlo in Monaco, hoewel we geen kamer hebben in het hotel. Ik open mijn ogen en zie in de verte de Fair Lady voor anker liggen in de baai. We verblijven, uiteraard, aan boord van een luxe motorjacht. Bouwjaar 1928. Ze ligt majestueus op het water te dobberen; het is de koningin van alle jachten in de haven. Het jacht ziet eruit als een speelgoedbootje. Christian is er helemaal weg van – ik vermoed dat hij overweegt haar te kopen. Werkelijk, jongens en hun speeltjes.

Achterovergeleund luister ik naar de Christian Grey-mix op mijn nieuwe iPod, dommel wat in de zon, en denk terug aan zijn aanzoek. O, zijn dromerige aanzoek in het boothuis... ik kan de veldbloemen bijna ruiken...

‘Kunnen we morgen trouwen?’ mompelt Christian zachtjes in mijn oor.

Ik lig breeduit op zijn borst in het bloemenprieel in het boot-huis, voldaan en tevreden na onze gepassioneerde vrijpartij.

‘Hmm.’

‘Betekent dat ja?’ Ik bespeur een spoortje hoopvolle verrassing in zijn stem.

‘Hmm.’

‘Betekent dat nee?’

‘Hmm.’

Ik voel zijn grijns. ‘Mevrouw Steele, bent u incoherent?’

Ik grinnik. ‘Hmm.’

Hij lacht en omhelst me stevig, op mijn hoofd plant hij een kus. ‘Dan wordt het dus morgen, in Vegas.’

Slaperig richt ik me op. ‘Ik denk niet dat mijn ouders dat zouden waarderen.’

Hij trommelt met zijn vingertoppen over mijn rug, zacht strelend.

‘Wat wil jij eigenlijk, Anastasia? Vegas? Een grootse bruiloft met alles erop en eraan? Zeg jij het maar.’

‘Niet groots... alleen vrienden en familie.’ Ik kijk hem aan, ontroerd door de blik in zijn glanzende, grijze ogen. *Wat wil hij eigenlijk?*

‘Oké.’ Hij knikt. ‘Waar?’

Ik haal mijn schouders op.

‘Zouden we het hier kunnen houden?’ oppert hij.

‘Bij jouw ouders? Zouden ze dat niet erg vinden?’

Hij snuift. ‘Mijn moeder zou je eeuwig dankbaar zijn.’

‘Oké, hier dus. Ik weet zeker dat mijn vader en moeder dat ook prettiger vinden.’

Hij aait over mijn haar. Zou ik me ooit nog gelukkiger kunnen voelen?

‘Goed, we weten dus waar, nu nog wanneer.’

‘Dat kun je dan beter eerst aan je moeder vragen.’

‘Hmm.’ Christian kijkt bedenkelijk. ‘Ze krijgt een maand de tijd, niet langer. Ik wil je te graag om nog langer te kunnen wachten.’

‘Christian, je hebt me. Ik ben al een tijdje de jouwe. Maar goed – over een maand dus.’ Ik kus zijn borst, een vederlichte, zedige kus, een kijk lachend naar hem op.

‘Je gaat verbranden,’ fluistert Christian in mijn oor, en ik schrik op uit mijn roes.

‘Door jou, ja.’ Ik lach op m’n allerliefst naar hem. De zon staat steeds lager en ik koester me in haar warme stralen. Hij lacht zelfgenoegzaam, en met één snelle beweging trekt hij mijn ligstoel in de schaduw van de parasol.

‘Uit de mediterrane zon, mevrouw Grey.’

‘Dank voor uw onzelfzuchtigheid, meneer Grey.’

‘Graag gedaan, mevrouw Grey, al zeg ik het niet uit onzelfzuchtigheid. Als je verbrandt, kan ik niet aan je zitten.’ Hij trekt een wenkbrauw op, zijn ogen glanzen ondeugend, en mijn hart stroomt over van liefde voor hem. ‘Maar ik denk dat je dat wel weet en dat je me uitlacht.’

‘Zou ik dat ooit doen?’ zeg ik met geveinsde onschuld.

‘Echt wel, dat zou je en dat doe je. Vaak genoeg. Het is een van de vele redenen waarom ik van je hou.’ Hij buigt over me heen en kust me, waarbij hij zachtjes in mijn onderlip bijt.

‘Ik hoopte dat je me nog een keer zou insmeren,’ pruil ik tegen zijn lippen aan.

‘Een lastig klusje, mevrouw Grey... maar het is een aanbod dat ik niet kan weigeren. Ga zitten,’ beveelt hij. Ik doe wat hij zegt, en met zijn sterke, soepele handen smeert hij een laag zonnebrandcrème over mijn lichaam.

‘Je bent echt heerlijk. Ik heb echt geluk gehad,’ zegt hij. Zijn vingers glijden over mijn borsten zodat ook die van lotion worden voorzien.

‘Dat hebt u zeker, meneer Grey.’ Ik werp hem een zedige blik toe van onder mijn wimpers.

‘Uw bescheidenheid siert u, mevrouw Grey. Draai je om, zodat ik je rug kan doen.’

Lachend draai ik me op mijn buik, en dan maakt hij het bandje van mijn belachelijk dure bikini los.

‘Wat zou je ervan vinden als ik topless zon, net zoals de andere vrouwen op het strand?’

‘Dat heb ik liever niet,’ zegt hij zonder aarzelen. ‘Ik heb al moeite met hoe je er nu bij ligt.’ Hij buigt zich naar me toe en fluistert in mijn oor: ‘Je kunt ook te ver gaan.’

‘Maakt u er een uitdaging van, meneer Grey?’

‘Nee. Ik constateer, mevrouw Grey.’

Ik zucht en schud met mijn hoofd. *O Christian... mijn bezitterige, jaloeuze controlfreak Christian.*

Na het insmeren geeft hij een tik op mijn billen.

‘Zo kan het er weer mee door, deerne.’

Zijn altijd aanwezige, altijd actieve BlackBerry gaat over. Ik frons, hij gniffelt.

‘Alleen voor mij, mevrouw Grey.’ Hij trekt speels een waarschuwend wenkbrauw op, geeft nog een tik op mijn billen en gaat dan ontspannen achterover zitten om het telefoontje te beantwoorden.

Mijn innerlijke godin spint als een kat. Misschien kunnen we vanavond een privéshowtje doen, alleen voor hem. Hij grijnst alwetend naar me en trekt weer een wenkbrauw op. Ik grinnik bij de gedachte en zak dan weer weg in mijn siësta.

‘Mam’selle? Un Perrier pour moi, un Coca Light pour ma femme, s’il vous plaît. Et quelque chose a manger... montrez-moi la carte.’

Hmm... ik word wakker van Christians vloeiende Frans. Ik knipper met mijn ogen tegen het felle zonlicht, en zie dat Christian naar me kijkt. Een onberispelijk geklede jongedame loopt langs, ze houdt haar dienblad hoog en haar blonde, hoge paardenstaart zwaait uitdagend heen en weer.

‘Heb je dorst?’ vraagt hij.

‘Ja,’ zeg ik slaperig.

‘Ik kan de hele dag naar je blijven kijken. Ben je moe?’

Ik bloos. ‘Ik heb niet veel geslapen vannacht.’

‘Ik ook niet.’ Hij grijnst, legt zijn BlackBerry neer en staat op. Zijn korte broek zakt wat af door het opstaan en hangt... op die ene manier op zijn heupen zodat ik zijn zwembroek eronder vandaan zie. Hij doet zijn broek en slippers uit. Opeens kan ik niet meer helemaal helder denken.

‘Ga je mee zwemmen?’ Hij strekt zijn hand uit en ik kijk hem verbaasd aan. ‘Zwemmen?’ vraagt hij nogmaals, met zijn hoofd een beetje scheef en een geamuseerde blik op zijn gezicht. Als ik niet reageer, schudt hij langzaam zijn hoofd.

‘Volgens mij moet hier iemand wakker worden.’ Het volgende moment tilt hij me in zijn armen en ik geef een gillette – meer van verbazing dan van schrik.

‘Christian! Zet me neer!’ piep ik.

Hij grinnikt. ‘Pas als we in de zee zijn, schatje.’

Andere mensen op het strand kijken toe met de achteloze blik die de Fransen zo typeert, weet ik nu, terwijl Christian me lachend naar de zee draagt en het water in gaat.

Ik sla mijn armen om zijn nek. ‘Je waagt het niet,’ zeg ik ademloos, en probeer een lach te onderdrukken.

Hij grinnikt. ‘O Ana, heb je dan niets geleerd in de korte tijd dat we elkaar kennen?’ Hij kust me, en ik grijp mijn kans; woel met mijn handen door zijn haar, pak zijn hoofd stevig vast en kus hem innig terug, waarbij ik mijn tong in zijn mond duw. Hij ademt diep in en leunt iets achterover, zijn blik spreekt boekdelen.

‘Ik weet precies waar jij mee bezig bent,’ fluistert hij, en zakt dan langzaam door zijn knieën het koele, heldere water in met mij in zijn armen en onze lippen vinden elkaar weer. De koelte van de mediterrane zee is snel vergeten als ik mijn lichaam om mijn echtgenoot heen wikkel.

‘Ik dacht dat jij wilde zwemmen,’ adem ik tegen zijn lippen.

‘Je leidt me nogal af.’ Zachtjes gaat Christian met zijn tanden langs mijn onderlip. ‘Ik weet ook niet helemaal zeker of ik de bevolking van Monte Carlo mijn vrouw in extase wil laten zien.’

Ik ga voorzichtig met mijn tanden langs zijn kaak, zijn stoppels kietelen langs mijn tong; lekker belangrijk, die bevolking van Monte Carlo.

‘Ana,’ zegt hij zacht grommend. Hij draait mijn paardenstaart om zijn pols en trekt er zachtjes aan zodat mijn hoofd in mijn nek ligt. Dan volgt er een spoor van kussen van mijn oor via mijn keel naar mijn nek.

‘Zal ik je nemen in de zee?’ fluistert hij.

‘Ja,’ zeg ik ademloos.

Christian duwt me van zich af en kijkt me aan met een warme, smachtende, speelse blik. ‘Mevrouw Grey, u bent zo onverzadigbaar en onbeschaamd. Wat voor monster heb ik gecreëerd?’

‘Een monster dat precies bij je past. Zou je het anders willen?’

‘Ik neem je zoals ik je kan krijgen, dat weet je. Maar niet hier en nu. Niet en plein public.’ Met zijn hoofd maakt hij een beweging naar het strand.

Wat?

Tja, inmiddels is de achteloosheid van diverse zoonaanbidders op het strand overgegaan in aandachtige interesse voor wat wij aan het doen zijn. Dan opeens pakt Christian me bij mijn middel, en tilt me de lucht in om me vervolgens in het water te laten vallen. Ik ga kopje-onder, en kom giechelend, hoestend en spetterend weer boven.

‘Christian!’ roep ik op belerende toon, en kijk hem quasiboos aan. Ik dacht dat we gingen vrijen in de zee... en weer een primeur bijtekenen. Hij bijt op zijn onderlip om zijn lachen in te houden. Ik spat een guts water in zijn richting, en krijg er meteen een terug.

‘We hebben de hele nacht nog,’ zegt hij, met een scheve grijns. ‘Later, schatje.’

Hij duikt onder water om een paar meter bij me vandaan weer boven te komen, en zwemt dan met een vloeiende slag verder weg van de kustlijn, verder weg van mij.

Gab! Speelse, uitdagende Christian! Met mijn handen scherm ik mijn ogen af tegen de zon en zie hem gaan. Ontzettende opgeïler... hoe kan ik hem terugpakken? Terwijl ik naar het strand zwem, overweeg ik mijn opties. Onze drankjes zijn inmiddels gebracht, en snel neem ik een slokje cola. Christian is niet meer dan een stipje in de verte.

Hmm... Ik lig op mijn buik, rommel wat met de bandjes van mijn bikini en besluit mijn topje uit te doen. Ik gooi het op het ligbed van Christian. Zo, meneer Grey, ik zal u eens laten zien hoe schaamteloos ik kan zijn. Hier kunt u het mee doen. Ik sluit mijn ogen en voel de warmte van de zon op mijn huid... mijn gedachten drijven weg op de hitte en ik denk aan mijn trouwdag.

‘U mag de bruid kussen,’ zegt meneer Walsh, de huwelijksambtenaar.

Ik straal naar mijn kersverse echtgenoot.

‘Eindelijk ben je van mij,’ fluistert hij. Dan neemt hij me in zijn armen en kust me innig op mijn mond.

Ik ben getrouwd. Ik ben mevrouw Christian Grey. Ik ben dronken van geluk.

‘Je ziet er prachtig uit, Ana,’ zegt hij lachend, zijn blik is liefdevol... en donker, wellustig. ‘Niemand anders dan ik mag die jurk uitdoen, is dat duidelijk?’ Hij lacht van oor tot oor terwijl zijn vingertoppen over mijn wang strijken; mijn bloed stroomt sneller.

Holy shit... Hoe krijgt hij het toch altijd voor elkaar, zelfs met zo veel mensen om ons heen?

Ik knik gedwee. Jemig, ik hoop dat niemand ons kan horen. Gelukkig heeft de huwelijksambtenaar discreet een stapje terug gedaan. Ik kijk naar de feestelijk geklede aanwezigen... mijn moeder, Ray, Bob en de Greys klappen allemaal voor ons – zelfs Kate, mijn bruidsmisje, die er oogverblindend mooi uitziet in zachtroze. Ze staat naast Christians getuige, zijn broer Elliot. Nooit gedacht dat Elliot er zo keurig uit kon zien. Iedereen lacht uitbundig – behalve Grace, die elegant een traantje wegpinkt met een wit dameszakdoekje.

‘Klaar om te feesten, mevrouw Grey?’ Christian lacht zijn verlegen lach naar me. Ik smelt. Hij ziet er geweldig uit in zijn eenvoudige zwarte smoking met zilverkleurig gilet en bijpassende das. Hij is zo... *verpletterend*.

‘Meer dan ooit,’ grijns ik met een maffe glimlach op mijn gezicht.

Later op de avond is het feest in volle gang... Carrick en Grace hebben alles uit de kast gehaald. Ze hebben de tent weer laten plaatsen en prachtig laten versieren in zachtroze, zilver en ivoor. De zijkanten zijn open, zodat we uitzicht hebben over de baai. Het is heerlijk weer en de namiddagzon schittert op het water. Aan de ene kant van de tent is een dansvloer, aan de andere kant een uitgebreid buffet.

Ray en mijn moeder dansen en hebben lol met elkaar. Ze zo samen te zien, geeft me een tweeslachtig gevoel, en ik hoop maar

dat Christian en ik het langer volhouden dan zij. Ik zou me geen raad weten als hij me verliet. *Snel getrouwd, lang berouwd* – het gezegde galmt in mijn hoofd.

Kate staat naast me, ze ziet er adembenemend uit in haar lange zijden jurk. Ze kijkt naar me en fronst. ‘Dit hoort de mooiste dag van je leven te zijn, hoor,’ zegt ze.

‘Dat is het ook,’ fluister ik.

‘Ana, wat is er? Kijk je naar je moeder en Ray?’

Ik knik bedrukt.

‘Ze zijn gelukkig.’

‘Gelukkiger zonder elkaar.’

‘Twijfel je?’ vraagt Kate, enigszins gealarmeerd.

‘Nee, helemaal niet. Het is alleen... ik hou gewoon zoveel van hem.’ Ik verstijf, kan of wil mijn angsten niet uitspreken.

‘Ana, hij aanbidt je, dat is overduidelijk. Ik weet dat de start van jullie relatie nogal onconventioneel was, maar ik zie ook wel hoe gelukkig jullie de afgelopen maand waren.’ Ze pakt mijn hand en geeft er een zacht kneepje in. ‘Bovendien is het nu een beetje laat om je te bedenken,’ zegt ze grinnikend.

Ik giechel. Kate kan als geen ander duidelijk maken hoe de zaken ervoor staan. Ze trekt me naar zich toe voor een befaamde Speciale Katherine Kavanagh Knuffel. ‘Ana, het komt allemaal goed. En als hij je ook maar een haar krenkt, krijgt hij het met mij aan de stok.’ Terwijl ze me loslaat, grijnst ze naar wie er dan ook achter me staat.

‘Hoi schatje.’ Christian slaat zijn armen om me heen, waarmee hij me verrast, en geeft me een kus op mijn slaap. ‘Kate,’ zegt hij. Zelfs na zes weken doet hij nog altijd koel tegen haar.

‘Nogmaals hallo, Christian. Ik ga eens even op zoek naar die broer van je, die toevallig van mij is.’ Lachend draait ze zich naar Elliot, die wat staat te drinken met Ethan, haar broer, en onze vriend José.

‘Tijd om te gaan,’ zegt Christian in mijn oor.

‘Nu al? Dit is het eerste feestje waar ik het niet erg vind om in het midden van de belangstelling te staan.’ Ik draai me om, zodat ik hem kan aankijken.

‘En terecht. Je ziet er oogverblindend uit, Anastasia.’

‘Jij ook.’

Hij lacht, zijn blik verraadt lust. ‘Die mooie jurk past zo goed bij je.’

‘Ach, die had ik nog ergens achter in de kast hangen.’ Ik bloos verlegen en frunnik wat aan een kanten bandje van de eenvoudige trouwjurk die Kates moeder voor me heeft ontworpen. Hopelijk is de jurk chic en sexy tegelijk.

Hij buigt naar me toe en kust me. ‘Laten we gaan. Ik wil je niet langer delen met al die mensen hier.’

‘Kunnen we zomaar vertrekken van ons eigen huwelijksfeest?’

‘Schatje, het is óns feest, we kunnen doen wat we willen. We hebben de taart aangesneden. En nu wil ik je meevoeren om je helemaal voor mezelf te hebben.’

Ik giechel. ‘U hebt me de rest van mijn leven, meneer Grey.’

‘Ik ben blij dat te horen, mevrouw Grey.’

‘O, daar zijn jullie! Wat een tortelduifjes.’

Vanbinnen zucht ik... De moeder van Grace heeft ons gevonden.

‘Christian, lieverd – nog een laatste dans met je grootmoeder?’

Christian perst zijn lippen op elkaar. ‘Natuurlijk, oma.’

‘En jij, mooie Anastasia, maak een oude man gelukkig – dans met Theo.’

‘Theo, mevrouw Trevelyan?’

‘Opa Trevelyan. En je mag mij gerust oma noemen, hoor. Jullie moeten snel werk maken van een paar achterkleinkinderen, zo lang heb ik niet meer.’ Ze werpt ons een ondeugend lachje toe.

Christian kijkt haar vol afgrijzen aan. ‘Kom, oma,’ zegt hij, en neemt haar gehaast mee naar de dansvloer. Hij kijkt nog een keer achterom naar mij, bijna pruilend, en rolt met zijn ogen. ‘Later, schatje.’

Terwijl ik richting opa Trevelyan loop, klampt José me aan.

‘Ik zal je niet vragen nog een keer met me te dansen. We hebben de dansvloer samen al lang genoeg onveilig gemaakt... Ik ben blij dat je gelukkig bent, maar ik meen het, Ana. Ik ben er voor je... als je me nodig hebt.’

‘Dankjewel, José. Je bent een echte vriend.’

‘Ik meen het.’ In zijn donkere ogen zie ik zijn oprechtheid weerspiegeld.

‘Dat weet ik. Nogmaals dank, José. Zou je me willen excuseren – ik heb een afspraakje met een oude man.’

Verbaasd trekt hij zijn wenkbrauwen op.

‘Christians opa,’ verduidelijk ik.

Hij grinnikt. ‘Succes ermee, Annie. Succes met alles.’

‘Dankjewel, José.’

Nadat ik heb gedanst met Christians altijd charmante opa, rust ik even uit bij de openslaande tuindeuren. De zon gaat langzaam onder aan de horizon, en de baai is een schilderij van prachtige tinten helder oranje en zeeblauw.

‘Laten we gaan,’ zegt Christian.

‘Ik moet me nog omkleden.’ Ik pak zijn hand met de bedoeling hem mee naar boven te nemen. Hij fronst, begrijpt niet meteen waar ik het over heb.

‘Jij wilde toch degene zijn die deze jurk uit zou doen,’ zeg ik. Zijn ogen lichten op.

‘Precies.’ Hij werpt me een wellustige blik toe. ‘Maar ik ga je niet hier uitkleden. Dan zouden we hier denk ik nooit meer wegkomen...’ Hij maakt een wuivende beweging, maakt zijn zin niet af, maar het is wel duidelijk wat hij bedoelt.

Ik bloos en laat zijn hand los.

‘En ik wil ook niet dat je je haar losmaakt,’ zegt hij met onheilspellende stem.

‘Maar...’

‘Geen gemaar, Anastasia. Je ziet er schitterend uit. En ik wil degene zijn die je uitkleedt.’

O. Ik frons.

‘Pak je reiskleding in,’ beveelt hij. ‘Je zult ze nodig hebben. Taylor heeft je belangrijkste koffer.’

‘Oké.’ Wat is het plan? Hij heeft me niet verteld waar we naartoe gaan. Eerlijk gezegd denk ik dat niemand weet waar we naartoe gaan. Mia noch Kate hebben hem enige informatie kunnen ontfutselen. Ik loop naar mijn moeder en Kate toe, die even verderop staan te babbelen.

‘Ik kleed me niet om.’

‘Wat?’ zegt mijn moeder.

‘Christian wil het niet hebben.’ Ik haal mijn schouders op

alsof dat alles duidelijk maakt. Ze trekt even een wenkbrauw op.

‘Je hebt niet beloofd te gehoorzamen,’ herinnert ze me tactvol. Kate probeert een proest te maskeren als hoestbui. Ik kijk haar met samengeknepen ogen aan. Zij en mijn moeder hebben geen idee over de strijd die Christian en ik daarover hebben gehad. Ik heb geen zin om die ruzie nog eens over te doen. *Jemig, wat kan mijn Vijftig Tinten mokken... en nachtmerries hebben.* De herinnering werkt ontzunderend.

‘Dat weet ik, mam, maar hij vindt deze jurk mooi en ik wil hem een plezier doen.’

Haar uitdrukking wordt zachter. Kate rolt met haar ogen en loopt tactvol weg om ons een momentje samen te geven.

‘Je ziet er zo mooi uit, lieverd.’ Liefdevol pakt Carla een losse pluk haar en ze streeft mijn kin. ‘Ik ben zo trots op je, mijn schat. Je gaat Christian heel gelukkig maken.’ Ze geeft me een dikke knuffel.

O, mama!

‘Ik kan bijna niet geloven hoe volwassen je er nu uitziet. Een nieuw leven... Als je maar onthoudt dat mannen van een andere planeet komen, red je het wel.’

Ik giechel. Christian komt uit een ander universum, ze moest eens weten.

‘Dank je, mam.’

Ray komt erbij staan, en lacht liefdevol naar mama en mij.

‘Je hebt een mooie dochter gemaakt, Carla,’ zegt hij, zijn ogen stralen van trots. Hij ziet er knap uit in zijn zwarte smoking en zachtroze gilet. Ik voel de tranen achter mijn ogen prikken. O nee... Tot nu toe is het me gelukt om niet te huilen.

‘En jij hebt op haar gelet en hielp haar op te groeien, Ray.’ Carla’s stem klinkt warm.

‘Elke minuut was waardevol. Je bent een superbruid, Annie.’ Ray strijkt dezelfde losse pluk haar achter mijn oor.

‘O, papa...’ Ik onderdruk een snik, en hij knuffelt me, op zijn eigen, snelle, unieke manier.

‘En je wordt ongetwijfeld ook een superechtgenote,’ fluistert hij hees.

Tegen de tijd dat hij me loslaat, heeft Christian zich weer bij ons gevoegd.

Ray schudt hem grootmoedig de hand. ‘Pas goed op mijn meisje, Christian.’

‘Dat ben ik zeker van plan, Ray. Carla.’ Hij knikt naar mijn stiefvader en kust mijn moeder op haar wang.

De andere bruiloftsgasten hebben een erehaag gevormd tot aan de voordeur van het huis.

‘Klaar?’ vraagt Christian.

‘Ja.’

Hij pakt mijn hand en neemt me mee onder de boog van armen door; de mensen feliciteren ons nog eens, wensen ons veel geluk en strooien rijst over ons heen. Aan het einde van de erehaag staan Grace en Carrick lachend op ons te wachten. Ze knuffelen en kussen ons beiden om beurten. Als we voor een laatste keer gedag zeggen, is Grace opnieuw geëmotioneerd.

Taylor zit al op ons te wachten in de Audi mpv. Christian houdt de deur voor me open om in te stappen, en ik draai me om om mijn bruidsboeket van witte en roze rozen naar de inmiddels verzamelde groep jonge vrouwen te werpen. Mia houdt het even later triomfantelijk omhoog, met een grijns van oor tot oor.

Terwijl ik in de Audi mpv stap, nog lachend over de stoutmoedige vangst van Mia, buigt Christian zich om de zoom van mijn jurk ook naar binnen te werken. Als ik eenmaal goed zit, zwaait hij nog één keer naar de achterblijvers.

Taylor houdt het portier voor hem open. ‘Gefeliciteerd, meneer.’

‘Dankjewel, Taylor,’ antwoordt Christian terwijl hij zich naast mij vleit.

We rijden weg, en de bruiloftsgasten gooien rijst naar de auto bij wijze van afscheid. Christian neemt mijn hand en kust mijn knokkels.

‘Alles naar uw zin tot nu toe, mevrouw Grey?’

‘Alles top tot nu toe, meneer Grey. Waar gaan we naartoe?’

‘Luchthaven,’ zegt hij met een dubbelzinnig lachje.

Hmm... wat is hij van plan?

In tegenstelling tot wat ik verwachtte, rijdt Taylor niet naar de vertrekhal, maar rechtstreeks naar de startbaan. Wat is dit nou weer? En dan zie ik het – Christians privévliegtuig... GREY ENTER-

PRISES HOLDINGS INC. staat er in grote blauwe letters op de romp.

‘Je gaat me toch niet vertellen dat je nog een keer misbruik maakt van bedrijfseigendom!’

‘Dat hoop ik toch wel, Anastasia,’ grijnst Christian.

Taylor stopt de auto bij de trap die naar het vliegtuig leidt en springt uit de Audi om de deur te openen voor Christian. Ze praten kort met elkaar en dan maakt Christian mijn deur open – en in plaats van me ruimte te geven om uit te stappen, leunt hij naar binnen en tilt me in zijn armen.

Whoa! ‘Wat doe je?’ gil ik.

‘Ik draag je over de drempel,’ zegt hij.

‘O.’ Is het niet de bedoeling dat hij dat thuis doet?

Schijnbaar moeiteloos draagt hij me de trap op, gevolgd door Taylor met mijn kleine koffer. Hij zet hem op de drempel van het vliegtuig en keert dan terug naar de Audi. In de cabine herken ik Stephan, Christians privépiloot, in zijn uniform. ‘Welkom aan boord, meneer. Mevrouw Grey.’ Hij grijnst.

Christian zet me neer en schudt Stephan de hand. Naast hem staat een donkerharige vrouw van, hoe oud zou ze zijn? Begin dertig? Ook zij draagt een uniform.

‘Veel gelukwensen, allebei,’ gaat Stephan verder.

‘Dankjewel, Stephan. Anastasia, je kent Stephan al. Hij is onze captain op deze vlucht, en dit is copiloot Beighley.’

Ze bloost als Christian haar voorstelt en knippert snel met haar ogen. Ik wil met mijn ogen rollen. Alweer een vrouw die totaal van de kaart is van mijn veel-knapper-dan-goed-voor-hem-is-echtgenoot.

‘Aangenaam kennis met u te maken,’ zegt Beighley liefjes. Ik lach vriendelijk naar haar. Hij is namelijk toch lekker van mij.

‘Zijn alle voorbereidingen afgehandeld?’ vraagt Christian, terwijl ik om me heen kijk in de cabine. Het interieur bestaat geheel uit licht hout en crèmekleurig leer, heel fraai. Aan de andere kant van de cabine staat nog een vrouw in uniform – een heel *knappe* brunette.

‘We zijn gereed voor vertrek. De weersverwachting van hier tot Boston is uitstekend.’

Boston?

‘Turbulentie?’

‘Niet tot Boston. Er is wel wat onrust in de lucht boven Shannon dat enige turbulentie zou kunnen veroorzaken.’

Shannon? Ierland?

‘Duidelijk. Nou, ik hoop dat ik er dwars doorheen slaap,’ zegt Christian droogjes.

Slapen?

‘We gaan zo vertrekken, meneer,’ zegt Stephan. ‘We laten u over aan de goede zorgen van Natalia, uw stewardess.’ Christian werpt een korte blik op haar en frons, maar draait dan zijn gezicht weer naar Stephan en lacht.

‘Uitstekend,’ zegt hij. Hij neemt mij bij de hand en leidt me naar een van de luxueuze leren stoelen. In totaal zijn het er wel twaalf.

‘Zitten,’ zegt hij, terwijl hij zijn jasje en giletje uitdoet. We zitten in enkele stoelen, tegenover elkaar met een smal, glanzend gepolijst tafeltje tussen ons in.

‘Welkom aan boord, meneer en mevrouw, en van harte gefeliciteerd.’ Natalia staat naast ons, en biedt ons allebei een glas roze champagne aan. ‘Dankjewel,’ zegt Christian en ze lacht beleefd alvorens zicht terug te trekken.

‘Op een gelukkig huwelijk, Anastasia.’ Christian heft zijn glas, en tikt het tegen het mijne bij wijze van toast. De champagne is heerlijk.

‘Bollinger?’ vraag ik.

‘Yep.’

‘De eerste keer dat ik dit dronk, was het uit een theekopje,’ zeg ik grinnikend.

‘Ik kan me die dag nog goed herinneren, je afstuderen.’

‘Waar gaan we naartoe?’ Ik kan mijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen.

‘Shannon,’ zegt Christian, en de opwinding is van zijn gezicht af te lezen. Hij lijkt wel een klein jochie.

‘In Ierland?’ We gaan naar Ierland!

‘Om bij te tanken,’ zegt hij op plagende toon.

‘En daarna?’ vraag ik.

Hij grijnst breed en dan schudt hij zijn hoofd.

‘Christian!’

‘Londen,’ zegt hij, terwijl hij me opletend aankijkt om mijn reactie te peilen.

Ik slik. *Allemachtig*. Ik dacht dat we misschien naar New York zouden gaan, naar Aspen, of misschien naar de Caribische Eilanden. Ik kan het bijna niet geloven. Ik wil mijn hele leven al een keer naar Engeland. Ik ben zó gelukkig.

‘Daarna naar Parijs.’

Wat?

‘Daarna naar Zuid-Frankrijk.’

Whoa!

‘Ik weet dat je altijd al hebt gedroomd van een reis naar Europa,’ zegt hij zacht. ‘Ik wil al je dromen waarmaken, Anastasia.’

‘Jij bent voor mij een droom die uitkomt, Christian.’

‘En u, mevrouw Grey,’ fluistert hij.

O hemel...

‘Doe je riem vast.’

Ik grinnik, en doe wat hij zegt.

Terwijl het vliegtuig naar de startbaan taxiet, drinken we champagne met een idiote glimlach op ons gezicht. Ik kan het niet geloven. Op de eervolle leeftijd van tweeëntwintig verlaat ik eindelijk de Verenigde Staten om naar Europa te reizen – naar *Londen* nog wel!

Eenmaal in de lucht schenkt Natalia onze glazen nog eens bij en gaat dan verder met de voorbereidingen van onze feestmaaltijd. En dat is het zeker – gerookte zalm, gevolgd door gegrilde patrijs met een groenebonensalade en gegratineerde aardappelen; alles bereid en uitgeserveerd door de onovertroffen efficiënte Natalia.

‘Dessert, meneer Grey?’ vraagt ze.

Hij schudt met zijn hoofd en strijkt met zijn vinger over zijn onderlip, onderwijl vragend naar mij kijkend, zijn blik donker en ondoordringend.

‘Nee, dank je,’ zeg ik, ik kan mijn ogen niet van hem afwenden. Zijn mondhoeken krullen omhoog tot een klein, geheim lachje, en Natalia trekt zich discreet terug.

‘Mooi,’ zegt hij. ‘Ik had als dessert namelijk jou in gedachten.’

O... hier?

‘Kom,’ zegt hij, en hij staat op en neemt mijn hand. Hij neemt me mee naar de achterkant van de cabine.

‘Hier is een badkamer.’

Hij wijst naar een smalle deur, en leidt me dan door een deur aan het eind van een korte gang.

Jemig... een slaapkamer. Ook deze ruimte is uitgevoerd in crème-tinten, en het smalle tweepersoonsbed is geheel bedekt met gouden en taupekleurige kussens. Het ziet er heel comfortabel uit.

Christian draait zich om, neemt me in zijn armen, en kijkt me aan.

‘Ik dacht dat we onze huwelijksnacht maar moesten doorbrengen op kilometers hoogte. Dat is heb ik nog nooit gedaan.’

Allemachtig... weer een primeur. Ik staar hem versteld aan, mijn hart bonst... de *mile-high-club*. Ik heb ervan gehoord.

‘Maar eerst moet ik je uit deze fantastische jurk zien te krijgen.’ Zijn ogen glanzen vol van liefde en iets donkerders, het is de blik waar ik zo van hou... iets wat mijn innerlijke godin wakker schudt. Hij is adembenemend.

‘Draai je om.’ Zijn stem klinkt laag, autoritair en supersexy.

Hoe kan hij zo veel belofte laten doorklinken in slechts drie woorden? Gewillig draai ik me om en zijn handen gaan richting mijn haar. Voorzichtig en vaardig haalt hij stuk voor stuk de spelden uit mijn haar, en streng voor streng valt het over mijn schouders, mijn rug, en mijn borsten. Ik probeer mooi stil te blijven staan, maar ik verlang zo naar zijn aanraking. Na deze lange, vermoeiende en opwindende dag, wil ik alleen nog hem – helemaal.

‘Je haar is zo mooi, Ana.’ Zijn mond is vlak bij mijn oor en ik voel zijn adem, toch raken zijn lippen me niet aan. Als hij alle spelden uit mijn haar heeft gehaald, woelt hij er met zijn vingers doorheen en masseert hij zachtjes mijn hoofdhuid... *o bemel...* ik sluit mijn ogen en geniet. Zijn vingers gaan naar beneden en hij trekt aan mijn haar, zodat mijn hoofd achterover kantelt en mijn hals ontbloot.

‘Je bent van mij,’ fluistert hij, met zijn tanden trekt hij zacht aan mijn oorlelletje.

Ik kreun.

‘Stil, schatje,’ zegt hij op vermanende toon. Hij strijkt mijn haar over mijn schouders en trekt dan met zijn vinger een spoor van mijn ene schouder naar de andere waarbij hij de rand van mijn kanten jurk volgt. Ik tril vol verwachting. Een liefdevolle kus landt op mijn rug, bij het bovenste knoopje van mijn jurk.

‘Zo mooi,’ zegt hij terwijl hij het knoopje behendig openmaakt. ‘Vandaag heb je mij de gelukkigste man ter wereld gemaakt.’ Tergend langzaam maakt hij de knoopjes open, helemaal van boven naar beneden. ‘Ik hou zoveel van je.’ Hij laat een spoor van kusjes landen van mijn nek tot mijn bovenarm. Tussen de kussen door zegt hij: ‘Ik. Wil. Je. Zo. Graag. Ik. Wil. In. Jou. Zijn. Jij. Bent. Van. Mij.’

Ieder woord is bedwelmend. Ik sluit mijn hogen en buig mijn hoofd, zodat hij beter bij mijn nek kan. De betovering van Christian Grey, mijn echtgenoot, wordt groter en groter.

‘Van mij,’ fluistert hij nogmaals. Hij trekt mijn jurk over mijn armen naar beneden, zodat er een wolk van ivoorkleurige zijde en kant naar beneden valt.

‘Draai je om,’ zegt hij, zijn stem klinkt opeens hees. Ik doe wat hij zegt, en hij hapt naar adem.

Ik draag een strakke, rozerood zijden bustier met jarretels, een bijpassend kanten slipje en witte, zijden kousen. Christians blik gaat hongerig over mijn lichaam, maar hij zegt niets. Hij kijkt me alleen maar aan, zijn blik verradt wat hij wil.

‘Tevreden?’ fluister ik, pijnlijk bewust van de blos die mijn wangen kleurt.

‘Meer dan dat, schat. Je ziet er sensationeel uit. Kom.’ Hij strekt zijn hand uit, en terwijl ik hem vastpak stap ik uit mijn jurk.

‘Blijf staan,’ zegt hij, en met zijn blik strak op mij gericht streeft hij met zijn middelvinger over mijn borsten, volgt de rand van het bustier. Mijn ademhaling wordt oppervlakkig, en hij doet hetzelfde nog eens, de bewegingen van zijn vinger sturen stroomstootjes naar mijn ruggenwervel. Dan houdt hij op, en draait met zijn wijsvinger in de lucht als teken dat ik me moet omdraaien.

Op dit moment zou ik alles voor hem doen.

‘Stop,’ zegt hij. Ik sta bij het bed, met mijn rug naar hem toe. Hij slaat zijn arm om mijn middel en geeft zachte kusjes in mijn

nek. Zijn handen omvatten mijn borsten, spelen ermee, en zijn duimen draaien kleine cirkeltjes om mijn tepels zodat ze zich oprichten tegen de stof van mijn korset.

‘Van mij,’ fluistert hij.

‘Van jou,’ zeg ik, nauwelijks hoorbaar.

Zijn handen gaan richting mijn maag, over mijn buik, en verder naar beneden naar mijn dijen, zijn duimen gaan rakelings langs mijn schaamlippen. Ik onderdruk een kreun. Zijn vingers spelen met de jarretels en met zijn gebruikelijke behendigheid, maakt hij de voorste haakjes van mijn kousen los. Zijn handen vinden moeiteloos hun weg naar mijn achterwerk.

‘Van mij,’ zegt hij hees en hij spreidt zijn handen over mijn billen terwijl zijn vingers mijn vagina licht strelen.

‘Ah.’

‘Sht.’ Zijn handen gaan naar de achterkant van mijn dijen, en ook daar maakt hij de jarretelhaakjes los.

Hij buigt en slaat het dekbed terug. ‘Ga zitten.’

Ik ben volledig in de ban van hem en doe wat hij zegt. Vervolgens knielt hij voor me neer en trekt voorzichtig mijn witte Jimmy Choo-trouwschoenen één voor één uit. Hij pakt de bovenkant van mijn linkerkous en trekt hem langzaam naar beneden, zijn duimen strelen ondertussen mijn dij... *O hemel*. Daarna is mijn rechterkous aan de beurt.

‘Dit is minstens zo leuk als kerstcadeaus uitpakken,’ zegt hij lachend terwijl hij me aankijkt vanonder zijn lange donkere wimpers.

‘Een cadeau dat je al eens eerder hebt gehad.’

Waarschuwend fronst hij zijn wenkbrauwen. ‘O nee, schatje. Dit keer is het echt van mij.’

‘Christian, ik ben van jou sinds ik ja heb gezegd.’ Ik buig naar hem toe en neem zijn gezicht, dat me zo dierbaar is, in mijn handen. ‘Ik ben van jou. Ik zal altijd van jou zijn, je bent mijn man. En eigenlijk vind ik dat jij nog veel te veel kleren aan hebt.’ Ik leun voorover om hem te kussen, en plotseling schiet hij overeind, kust me op de mond en neemt mijn hoofd tussen zijn handen. Zijn vingers verstrengeld in mijn haar.

‘Ana,’ hijgt hij. ‘Mijn Ana.’ Zijn lippen nemen weer bezit van de mijne, zijn tong valt gretig binnen.

‘Kleren,’ zeg ik zachtjes, en hij laat me even los zodat ik hem uit zijn gilet kan helpen. Hij houdt even stil, zijn ogen wijd open in een wellustige blik.

‘Laat mij het doen, alsjeblieft.’ Mijn stem klinkt zacht en zangerig. Ik wil mijn echtgenoot uitkleden, mijn Vijftig.

Hij leunt gehurkt achterover op zijn hakken en ik pak zijn das – zijn zilvergrijskleurige das, mijn lievelingsdas – en maak hem voorzichtig los. Hij doet zijn kin omhoog, zodat ik bij het bovenste knoopje van zijn witte shirt kan; daarna ga ik verder met zijn manchetten. Hij draagt platina manchetknopen – gegraveerd met een a en een c – mijn huwelijksgeschenk voor hem. Als ik ze heb losgemaakt, neemt hij ze van mij over en houdt ze in zijn vuist. Dan kust hij zijn vuist en stopt de manchetknopen in zijn broekzak.

‘Wat ben u toch romantisch, meneer Grey.’

‘Voor u, mevrouw Grey – hartjes en bloemen. Voor altijd.’

Ik pak zijn hand en kijk hem aan terwijl ik zijn eenvoudige platina trouwring kus. Hij gromt zachtjes en sluit zijn ogen.

‘Ana,’ fluistert hij, en mijn naam is een gebed.

Ik maak het volgende knoopje van zijn shirt los en doe wat hij eerder bij mij deed. Bij elk knoopje kus ik hem op zijn borst en fluister: ‘Jij. Maakt. Mij. Zo. Gelukkig. Ik. Hou. Van. Jou.’

Hij kreunt, en met een snelle beweging pakt hij mij bij mijn middel, tilt me op het bed, en gaat naast me liggen. Zijn lippen vinden de mijne, zijn handen vouwt hij om mijn hoofd en hij houdt me stevig vast, terwijl onze tongen in elkaar opgaan. Dan opeens richt hij zich op, mij ademloos achterlatend, gretig naar meer.

‘Je bent zo mooi... mijn vrouw.’ Zijn handen gaan over mijn benen en hij pakt mijn linkervoet. ‘Je hebt zulke mooie benen. Ik wil elke centimeter kussen, en begin hier.’ Hij drukt een kus op mijn grote teen en bijt er zachtjes in. Alles vanaf mijn navel naar beneden reageert. Zijn tong glijdt langs mijn wreef en met zijn tanden verkent hij mijn hiel, tot aan de enkel. Een spoor van kussen trekt hij naar de binnenkant van mijn kuit; zachte, vochtige kusjes. Ik kronkel onder hem.

‘Stil blijven liggen, mevrouw Grey,’ waarschuwt hij. Het vol-

gende moment draait hij me op mijn buik en vervolgt met zijn mond de reis van de achterkant van mijn benen naar mijn dijen, mijn billen, en dan stopt hij. Ik kreun.

‘Alsjeblieft...’

‘Ik wil je helemaal naakt,’ zegt hij en haakje voor haakje maakt hij mijn bustier open. Als het ding aan weerszijden van me op het bed ligt, gaat hij met zijn tong langs mijn ruggenwervel.

‘Christian, alsjeblieft.’

‘Wat wilt u, mevrouw Grey?’ Zijn woorden klinken zacht in mijn oor. Hij ligt bijna boven op me. Ik voel zijn stijve tegen mijn billen gedrukt.

‘Jou.’

‘En ik wil jou, mijn liefste, mijn leven...’ fluistert hij, en voordat ik het in de gaten heb, heeft hij me weer op mijn rug gedraaid. Met een snelle beweging staat hij op om zijn broek en boxershort uit te doen, ik zie hem heerlijk naakt, groot en gewillig voor me staan. De kleine ruimte is helemaal gevuld met zijn schoonheid, en hoe graag hij me wil bezitten. Hij bukt en trekt mijn kousen uit, en neemt dan de tijd om me te bekijken.

‘Van mij,’ zegt hij geluidloos.

‘Alsjeblieft,’ smeed ik, en hij grijnst... een geile, verdorven, verleidelijke, gepatenteerde Vijftig-grijns.

Hij kruipt weer op het bed en overlaadt nu mijn rechterbeen met kussen... tot hij bij de binnenkant van mijn dij is. Hij duwt mijn benen verder uit elkaar.

‘Ah... vrouw van mij,’ zegt hij, en dan vindt zijn mond mij. Ik sluit mijn ogen en geef me helemaal over aan zijn o-zo-bedreven tong. Ik grijp in extase zijn haar, en mijn heupen gaan als een bezetene heen en weer; ik ben de slaaf van zijn ritme en kronkel bijna van het smalle bed. Hij pakt mijn heupen om me op mijn plaats te houden... maar gaat ondertussen door met zijn heerlijke marteling. Ik ben er zo dichtbij, zo dichtbij.

‘Christian,’ kreun ik.

‘Nog niet,’ fluistert hij. Hij gaat iets naar boven en steekt zijn tong in mijn navel.

‘Nee!’ *Sbit!* Ik voel dat hij lacht als hij de reis van zijn tong naar boven voortzet.

‘Wat bent u toch ongeduldig, mevrouw Grey. We hebben alle tijd, het duurt nog wel even tot we landen op het smaragdgroene eiland.’

Vol eerbied kust hij mijn borsten, en neemt mijn linkertepel in zijn mond. Terwijl hij met me bezig is, kijkt hij me aan en zijn blik is zo donker als een tropische storm.

O hemel... Ik was het alweer vergeten. *Europa.*

‘Echtgenoot, ik wil je. Alsjeblieft?’

Hij gaat op me liggen, zijn gewicht steunt op zijn ellebogen. Hij duwt zijn neus tegen de mijne, en ik streel met mijn handen zijn sterke, soepele rug – helemaal tot zijn heerlijke, verrukkelijke kont.

‘Mevrouw Grey... vrouw van mij. We maken het u graag naar uw zin.’ Hij lacht. ‘Ik hou van je.’

‘Ik hou ook van jou.’

‘Hou je ogen open. Ik wil je zien.’

‘Christian... ah...,’ schreeuw ik zachtjes als hij in me glijdt.

‘Ana, o Ana,’ hijgt hij, en begint te bewegen.

‘Wat denk jij in godsnaam dat je aan het doen bent?!’ schreeuwt Christian, en ik ontwaak abrupt uit mijn heerlijke droom. Hij staat in volle glorie drijfnat van het zwemmen aan het eind van mijn ligbed en hij kijkt me boos aan.

Wat heb ik misdaan? *O nee... ik lig op mijn rug...* Shit, shit, shit, en hij is boos. Shit. Hij is heel erg boos.

Twee

Ik ben op slag wakker, mijn erotische droom is in rook opgegaan.

‘Ik lag op mijn buik, moet me in mijn slaap hebben omgedraaid,’ fluister ik zacht, bij wijze van excuus.

Zijn ogen spuwen vuur. Hij bukt, pakt mijn bikinitop van zijn ligstoel en gooit het naar me toe.

‘Trek het aan!’ bijt hij me toe.

‘Christian, niemand kijkt.’

‘Geloof me. Ze kijken echt wel. Ik weet zeker dat Taylor en de beveiligers een fijne voorstelling hebben zo!’ zegt hij boos.

Holy shit! Waarom vergeet ik hen toch steeds? In paniek pak ik mijn borsten beet, probeer ze met mijn handen af te schermen. Sinds Charlie Tango’s gesaboteerde ondergang worden we voortdurend gevolgd door die stomme bodyguards.

‘Ja,’ bijt hij me toe. ‘En een of andere goedkope paparazzo zou ook gewoon een foto van je kunnen maken. Zou je het leuk vinden om op de cover van *Star Magazine* te staan? Naakt dit keer?’

Shit! De paparazzi! Ik trek zo snel als ik kan mijn bovenstukje aan, zij het enigszins onhandig, terwijl alle kleur uit mijn gezicht trekt. Ik huiver. De onplezierige herinnering aan de bestorming van de paparazzi bij de uitgang van SIP nadat het nieuws over onze verloving was uitgelekt, staat me nog helder voor de geest – allemaal onderdeel van het Christian Grey-pakket.

'*L'addition!*' snauwt Christian naar een passerende serveerster. 'We gaan,' zegt hij tegen mij.

'Nu?'

'Ja. Nu.'

O shit, dit is niet het moment om met hem in discussie te gaan.

Hoewel zijn zwembroek nog drijfnat is, hijst hij zich in z'n broek, en doet dan z'n grijze T-shirt aan. De serveerster is snel terug met zijn creditcard en de rekening.

Met tegenzin wurm ik me in mijn turkooizen zomerjurk en stap in mijn slippers. Als de serveerster weer vertrokken is, grijpt Christian zijn boek en BlackBerry en verbergt hij zijn woede achter een pilotenbril met spiegelende glazen. Hij trilt van spanning en woede. Mijn hart gaat als een gek tekeer. Alle vrouwen op het strand zijn topless – het is helemaal niet zo erg. Eigenlijk val ik meer op met mijn bovenstukje *aan*. Ik zucht vanbinnen, de moed zakt me in de schoenen. Ik dacht dat Christian er de humor wel van zou inzien... of zoiets... misschien als ik op mijn buik was blijven liggen, wel. Maar zijn gevoel voor humor is op dit moment ver te zoeken.

'Niet boos op me zijn, alsjeblieft,' fluister ik, en ik pak zijn boek en telefoon aan om ze in mijn rugzak te doen.

'Daar ben je een beetje laat mee,' zegt hij stilletjes – te stilletjes naar mijn zin. 'Kom.' Hij neemt me bij de hand en gebaart naar Taylor en zijn twee hulpjes, de Franse beveiligers Philippe en Gaston. Vreemd genoeg is het een eeneiige tweeling. Ze hebben ons en iedereen om ons heen op het strand geduldig in de gaten gehouden vanaf het terras. Waarom vergeet ik ze toch de hele tijd? Stom van me. Taylors gezicht is uitdrukkingloos achter zijn donkere bril. Shit, die is ook al boos op me. Ik ben nog steeds niet aan zijn vrijetijdskleding gewend, met een korte broek en zwart poloshirt valt hij minder op.

Christian neemt me mee het hotel in en vervolgens door de lobby, om uiteindelijk op de straat voor het hotel uit te komen. Hij is nog steeds stil en slechtgehumeurd, en dat is allemaal mijn schuld. Taylor en zijn team volgen op korte afstand.

'Waar gaan we heen?' vraag ik voorzichtig, terwijl ik naar hem opkijk.

‘Terug naar de boot.’ Hij kijkt me niet aan.

Ik heb geen idee van de tijd. Waarschijnlijk is het een uur of vijf of zes in de middag. Als we bij de haven aankomen, brengt Christian me naar de steiger waar de motorboot en de jetski die bij de Fair Lady horen, liggen aangemeerd. Christian maakt de jetski los, en ik geef mijn rugzak aan Taylor. Ik werp hem een nerveuze blik toe, maar net als Christian verraadt zijn gezicht niets over zijn gevoelens. Ik bloos bij de gedachte aan wat hij moet hebben gezien op het strand.

‘Alstublieft, mevrouw Grey.’ Taylor geeft me een reddingsvest van de motorboot, die ik plichtmatig aantrek. Waarom ben ik de enige die een reddingsvest aan moet? Christian en Taylor wisselen een bepaalde blik uit. Jemig, is hij ook boos op Taylor? Christian controleert de sluitingen van mijn reddingsvest, en trekt de middelste wat strakker aan.

‘Dat kan ermee door,’ moppert hij zonder me een blik waardig te gunnen. *Shit*.

Soepel klimt hij op de jetski en steekt dan zijn hand uit om mij te helpen. Ik pak hem stevig aan en het lukt me zowaar om een been over de zitting te slaan zonder in het water te vallen. Taylor en de tweeling stappen in de motorboot. Christian duwt de jetski weg van de steiger en laat hem zachtjes richting de haven dobberen.

‘Hou je vast,’ commandeert hij en ik sla mijn armen om hem heen. Dit is wat ik het leukste vind van de jetski. Ik hou hem stevig vast bij zijn middel, en druk mijn neus tegen zijn rug; ik denk terug aan de tijd dat hij niet toestond dat ik hem zo aanraakte. Hij ruikt lekker... naar Christian en de zee. *Vergeef me, Christian, als jeblieft?*

Hij verstrakt. ‘Hou je evenwicht,’ zegt hij, en zijn stem klinkt vriendelijker. Ik kus hem op zijn rug en leg mijn wang tegen hem aan, op de kade zie ik dat zich een paar vakantiegangers hebben verzameld om naar ons te kijken.

Christian draait de sleutel om en de motor komt tot leven. Hij draait het gas open met een simpele beweging en de jetski schiet vooruit over het koele, donkere water, door de haven richting de Fair Lady. Ik klem me nog wat steviger om hem heen. Ik vind dit

geweldig – het is zo opwindend. Zo dicht tegen hem aan voel ik iedere spier in Christians goedgebouwde lichaam.

Taylor vaart naast ons in de motorboot. Christian kijkt even naar hem en geeft dan gas bij, we schieten vooruit om vervolgens als een kiezelsteentje over het water te stuiteren. Taylor schudt zijn hoofd als teken dat hij de strijd opgeeft al voordat het begonnen is, en vaart rechtstreeks naar het jacht. Christian vaart langs de Fair Lady en stuurt richting open water.

Het zeewater spat op om ons heen, de warme windstroom zorgt ervoor dat mijn paardenstaart wild alle kanten op zwiept. Dit is echt zo leuk. Hopelijk vindt Christian dat ook en knapt zijn slechte humeur ervan op. Ik kan zijn gezicht niet zien, maar ik weet dat hij het naar zijn zin heeft – zorgeloos genieten, zoals dat hoort op zijn leeftijd.

Hij maakt een grote halve cirkel en zo kan ik de kustlijn goed zien – de boten in de jachthaven, het mozaïek van geel, wit en zandkleurige kantoren en appartementen, en het rotsachtige gebergte daarachter. Het ziet er nogal ongeorganiseerd uit – echt heel anders dan de strakke stedenbouw die ik gewend ben – maar ontzettend pittoresk. Christian kijkt over zijn schouder naar me, en heel even heb ik het idee dat er een lachje om zijn mond speelt.

‘Nog een keer?’ schreeuwt hij, om het geluid van de motor te overstemmen.

Enthousiast knik ik. De grijns waarmee hij antwoordt is duizelingwekkend. Het volgende moment gooit hij het gas helemaal open, scheuren we om de Fair Lady heen weer naar de open zee en ik denk dat hij me heeft vergeven.

‘Je bent een beetje verbrand,’ zegt Christian zorgzaam als hij me uit mijn reddingsvest helpt. Toch nog wat ongerust probeer ik zijn gemoedstoestand te peilen. We zijn aan boord van het jacht en een van de stewards staat stil te wachten op mijn reddingsvest. Christian geeft het aan hem.

‘Kan ik verder nog iets voor u doen, meneer?’ vraagt de jonge man. Ik vind zijn Franse accent heerlijk. Christian kijkt naar me, doet zijn bril af, klapt hem in en hangt hem met één pootje aan de rand van zijn t-shirt.

‘Wil jij wat te drinken?’ vraagt hij.

‘Heb ik drank nodig?’

Hij houdt zijn hoofd een beetje scheef. ‘Waarom zeg je dat?’ Zijn stem klinkt zacht.

‘Dat weet je wel.’

Hij fronst alsof hij moet nadenken over wat hij nu zal zeggen.

O, wat gaat er toch allemaal om in zijn hoofd?

‘Twee gin-tonics, graag. En wat nootjes en olijven,’ zegt hij tegen de steward, die knikt en spoorslags verdwijnt.

‘Ben je bang dat ik je zal straffen?’ Christians stem klinkt zijdezacht.

‘Wil je dat?’

‘Ja.’

‘Hoe?’

‘Daar verzin ik nog wel wat op. Misschien nadat je je drankje op hebt.’

Het is een sensueel dreigement. Ik slik, en mijn innerlijke godin kijkt met één oog op vanaf haar zonnebed, waar zij de zonnestralen probeert op te vangen met een zilveren reflector die zij rond haar nek omhooghoudt.

Christian kijkt me even serieus aan.

‘Wil je worden gestraft?’

Hoe weet hij dat nou? ‘Dat hangt ervan af,’ zeg ik blozend.

‘Waarvan af?’ Hij onderdrukt een glimlach.

‘Of je me al dan niet pijn wil doen.’

Hij perst zijn mond tot een dunne streep, geen greintje humor meer te bekennen. Hij buigt voorover en kust mijn voorhoofd.

‘Anastasia, je bent mijn vrouw, niet mijn Onderdanige. Ik wil je nooit pijn doen. Dat zou je nu toch wel moeten weten. Alleen... je moet je kleren aanhouden als er anderen bij zijn. Ik wil niet dat je naakt in alle roddelbladen staat. Dat wil je zelf vast ook niet, en ik weet zeker dat je moeder en Ray er ook niet enthousiast over zouden zijn.’

O! Ray. Holy shit, die zou acuut een hartaanval krijgen. Wat ontzettend stom van me. Ik geef mezelf mentaal een standje.

De steward komt het dek op met onze hapjes en drankjes en zet alles op de teakhouten tafel.

‘Zitten,’ beveelt Christian. Ik doe wat hij zegt en neem plaats in een regisseursstoel. Christian gaat naast me zitten en geeft me mijn gin-tonic.

‘Proost, mevrouw Grey.’

‘Santé, meneer Grey.’ Ik neem een welverdiend slokje; het is dorstlessend, koud en heerlijk.

Als ik naar hem kijk, zie ik dat hij me aandachtig opneemt, zijn gedachten zijn onleesbaar. Het is zo frustrerend... ik weet niet of hij nog steeds boos op me is. Ik besluit mijn gepatenteerde afleidingstechniek toe te passen.

‘Van wie is dit jacht eigenlijk?’ vraag ik.

‘Britse adel. Sir Nog-Iets. Zijn overgrootvader is de oprichter van een supermarktketen. En zijn dochter is getrouwd met een Europese kroonprins.’

O. ‘Mega-rijk?’

Opeens lijkt Christian nogal behoedzaam te zijn. ‘Ja.’

‘Net als jij,’ zeg ik.

‘Ja.’

O.

‘En jij,’ fluistert Christian en stopt een olijf in zijn mond. Ik knipper met mijn ogen... het beeld van hem in zijn smoking en zilvergrijze vest komt in me op... zijn ogen die brandden met oprechtheid toen hij naar me keek tijdens de huwelijksvoltrekking.

‘*Al dat van mij is, is nu ook van jou,*’ zegt hij duidelijk verstaanbaar als hij zijn ingestudeerde huwelijksgeloften uitspreekt.

Allemaal van mij? Allemachtig. ‘Gek eigenlijk. Ik ga van niks’ – ik maak een wuivend gebaar met mijn hand naar onze luxe omgeving – ‘naar alles.’

‘Daar wen je snel genoeg aan.’

‘Ik denk niet dat ik daar ooit aan zal wennen.’

Taylor verschijnt aan dek. ‘Meneer, er is telefoon voor u.’ Christian fronst, maar neemt de BlackBerry wel aan van Taylor.

‘Grey,’ zegt hij kortaf, en hij staat op en loopt naar de voorsteven van het jacht.

Ik kijk uit over de zee, en vang flarden op van zijn gesprek met Ros – tenminste, dat denk ik –, zijn rechterhand. Ik ben rijk... stinkend rijk. Ik heb niets gepresteerd om al mijn geld te verdienen...

ik ben gewoon met een rijke man getrouwd. Er trekt een huivering door me heen als ik terugdenk aan ons gesprek over huwelijkse voorwaarden.

Het was de zondag na zijn verjaardag en we zaten met z'n allen aan de keukentafel te ontbijten. Elliot, Kate, Grace en ik hadden het over wat nou lekkerder is: worstjes of spek; Carrick en Christian zaten de krant te lezen...

‘Kijk nou!’ brult Mia, en ze zet haar iPad midden op de keukentafel. ‘Er staat een roddelitem op de lokale nieuwssite over je verloving, Christian.’

‘Nu al?’ vraagt Grace verbaasd. Vervolgens tuit ze veelbetekend haar lippen als ze bedenkt hoe het heeft kunnen gebeuren. Christian fronst.

Mia leest de hele column hardop voor. ‘Het is de redactie ter ore gekomen dat Seattles meest begeerde vrijgezel, *de* Christian Grey, eindelijk is gestrikt en dat de huwelijksklokken binnenkort voor hem zullen luiden. Maar wie is de gelukkige? We zitten erbovenop; ze is vast druk met het lezen van de waterdichte huwelijkse voorwaarden.’

Mia giechelt, maar haar gezicht betreft als ze Christian ziet. Er valt een onaangename stilte, en de temperatuur in de keuken van de Greys daalt tot ver onder het nulpunt.

O nee! Huwelijkse voorwaarden? Daar heb ik nooit over nagedacht. Ik slik, en voel het bloed uit mijn gezicht trekken. *Lieve grond, ik wil nu graag door je heen zakken.* Christian schuift ongemakkelijk op zijn stoel heen en weer, terwijl ik hem vragend aankijk.

‘Nee,’ zegt hij, zonder geluid te maken.

‘Christian,’ probeert Carrick voorzichtig.

‘Ik ga hier niet nog een keer over in discussie,’ bijt hij Carrick toe, die me nerveus aankijkt. Hij doet zijn mond open om wat te zeggen.

‘Geen huwelijkse voorwaarden!’ Christian schreeuwt het bijna en gaat dan onverstoord verder met zijn krant; hij negeert ie-

dereen aan tafel. De anderen kijken eerst naar mij, en daar naar hem... en vervolgens om zich heen maar vooral niet naar ons.

‘Christian,’ zeg ik. ‘Ik teken alles wat jij en meneer Grey willen.’ Jemig, het is echt niet de eerste keer dat hij me ergens mijn handtekening onder laat zetten. Christian kijkt op van zijn krant en staart me boos aan.

‘Nee!’ bijt hij me toe. Maar zo makkelijk geef ik niet op.

‘Het is om *jou* te beschermen.’

‘Christian, Ana – dit is iets wat jullie samen moeten bespreken,’ zegt Grace sussend. Ze kijkt Carrick en Mia vermanend aan. O jee, het lijkt erop dat zij ook op het strafbankje zitten.

‘Ana, dit gaat niet om jou,’ zegt Carrick geruststellend. ‘En noem me alsjeblieft gewoon Carrick.’

Christian werpt zijn vader een koele blik toe, en het lood zakt me in mijn schoenen. *Shit... Hij is echt heel boos.*

Iedereen pakt de draad van de conversatie weer op, terwijl Mia en Kate opspringen om af te ruimen.

‘Ik vind worstjes toch echt het lekkerst,’ stelt Elliot.

Ik staar naar mijn vingers, die krampachtig verstrengeld zijn. *Shit.* Als meneer en mevrouw Grey maar niet denken dat ik een of andere geldwolf ben. Christian buigt zich naar mij toe en neemt mijn handen in de zijne.

‘Kappen,’ zegt hij.

Hoe weet hij wat ik denk?

‘Negeer m’n vader,’ zegt Christian zo zacht dat alleen ik hem kan horen. ‘Hij is echt heel boos over het Elena-verhaal. Alles wat hij zei was tegen mij bedoeld. Ik wou dat mijn moeder haar mond had gehouden.’

Ik weet dat Christian nog steeds aangedaan is door zijn ‘gesprekje’ over Elena met Carrick, gisteravond.

‘Hij heeft een punt, Christian. Jij bent ontzettend vermogend, en alles wat ik inbreng in ons huwelijk is mijn studieschuld.’

Christian kijkt me verdrietig aan. ‘Anastasia, als jij bij me weggaat, kun je net zo goed alles meenemen. Je hebt me al eens verlaten. Ik weet hoe het voelt.’

Mijn god! ‘Dat was anders,’ fluister ik; zijn openhartigheid ontroert me.

‘Maar... misschien wil jij wel ooit van mij af.’ Ik word misselijk bij de gedachte.

Hij snuift en schudt driftig zijn hoofd.

‘Christian, je weet dat ik iets uitzonderlijk doms zou kunnen doen – en jij...’ Ik staar naar mijn handen die krampachtig ineengestremeld zijn, en ik kan mijn zin niet afmaken door de pijn die de gedachte van uit elkaar gaan oproept. Een leven zonder Christian... *fuck*.

‘Hou op. Kappen nou. We gaan het er niet meer over hebben, Ana. Geen huwelijkse voorwaarden, punt. Nu niet – en nooit.’ Hij werpt me een niet mis te verstane je-geeft-het-nu-op blik, waardoor ik enigszins word gerustgesteld. Dan draait hij zich naar Grace.

‘Mam,’ zegt hij, ‘kunnen we de bruiloft hier houden?’

Hij heeft het er nooit meer over gehad. Sterker, bij elke gelegenheid heeft hij benadrukt dat alles wat hij bezit, ook van mij is. Ik huiver als ik terugdenk aan het idiote winkelfestijn dat Christian voor me regelde bij Caroline Acton – de *personal shopper* van Niemans – ter voorbereiding op onze huwelijksreis. Alleen mijn bikini kostte al 540 dollar. Ik bedoel, hij is hartstikke mooi maar het is natuurlijk belachelijk veel geld voor die paar minuscule stukjes stof.

‘Je went er wel aan,’ onderbreekt Christian mijn dagdromerij als hij weer bij me komt zitten.

‘Wennen waaraan?’

‘Het geld,’ zegt hij, terwijl hij met zijn ogen rolt.

O Vijftig, ooit misschien. Ik duw het schaalteje met amandelen en cashewnoten zijn kant op.

‘Uw noten, meneer,’ zeg ik met een zo uitgestreken mogelijk gezicht, in een poging mezelf en hem wat op te fleuren na mijn bikinidebacle.

Hij gniffelt. ‘Ik knabbel liever aan jou.’ Hij stopt een amandel in zijn mond, zijn ogen schitteren door zijn eigen dubbelzinnige grapje. Hij likt het zout van zijn lippen. ‘Drink leeg. We gaan naar bed.’

Wat?

O hemel, zijn blik zou de opwarming van de aarde in enkele seconden een flinke boost kunnen geven. Ik drink mijn glas in één teug leeg, zonder zijn blik los te laten. Zijn mond valt open, en ik zie het puntje van zijn tong tussen zijn tanden. Hij lacht wellustig, en in een vloeiende, razendsnelle beweging staat hij gebukt voor me, zijn handen op de armleuningen van mijn stoel.

‘Jij bent echt erg. Kom. Niet plassen,’ fluistert hij in mijn oor.

Ik snak naar adem. *Niet plassen? Best grof.* Mijn onderbewustzijn kijkt gealarmeerd op van haar boek – *The Complete Works of Charles Dickens*, Deel 1.

‘Het is niet wat je denkt,’ gniffelt Christian, en strekt zijn hand naar me uit. ‘Vertrouw me.’ Hij ziet er zo sexy en veelbelovend uit. Hoe kan ik hem nou weigeren?

‘Oké.’ Ik leg mijn hand in de zijne, omdat ik hem simpelweg mijn ziel en zaligheid toevertrouw. Wat is hij van plan? Mijn hart gaat wild tekeer in afwachting van wat komen gaat.

Hij neemt me mee over het dek, door de deuren naar de prachtig ingerichte salon, en vervolgens via een smalle gang en de eetkamer naar beneden, richting de slaapkamer.

De kamer is inmiddels schoongemaakt, en het bed is weer opgemaakt. Het is een prachtige ruimte met twee patrijspoorten aan weerszijden, walnotenhouten meubelen, crèmekleurige wanden en een in goud en roodtinten uitgevoerde stoffering.

Christian laat mijn hand los, trekt zijn t-shirt over zijn hoofd en gooit het achteloos op een stoel. In één elegante beweging stapt hij uit zijn slippers en broek. *O hemel. Zal ik er ooit genoeg van krijgen om hem naakt te zien?* Hij is echt beeldschoon, en lekker helemaal van mij. Zijn huid gloeit – ook hij is een beetje verbrand, en zijn haar is gegroeid zodat het een beetje over zijn voorhoofd valt. Ik heb zo ontzettend geluk gehad met hem.

Hij pakt mijn kin beet en trekt er zachtjes aan, zodat ik niet meer op mijn lip kan bijten; dan wrijft hij met zijn duim over mijn onderlip.

‘Beter zo.’ Hij draait zich om en loopt naar zijn ruime kledingkast. Uit de onderste lade pakt hij twee paar metalen handboeien, en een oogmasker.

Handboeien! Die hebben we nog nooit gebruikt. Ik werp een snelle, nerveuze blik op het bed. Waar gaat hij ze in godsnaam aan vastmaken? Hij draait zich naar me toe en staart me aan, zijn blik is donker.

‘Deze kunnen best pijnlijk zijn. Als je er te hard aan trekt, striemen ze je huid.’ Hij houdt een paar omhoog. ‘Maar ik wil ze nu echt bij je gebruiken.’

O mijn god. Mijn mond wordt droog.

‘Hier.’ Hij stapt op me af en geeft me een set. ‘Wil jij ze eerst proberen?’

Ze voelen massief aan, het metaal is koud. Ergens in mijn achterhoofd bedenk ik dat deze hopelijk nooit worden omgedaan door een agent.

Christian kijkt me indringend aan.

‘Waar zijn de sleutels?’ vraag ik haperend.

Hij doet zijn hand open, en ik zie een kleine metalen sleutel. ‘Deze past op beide sets. Op alle handboeien, om precies te zijn.’

Hoeveel sets handboeien heeft hij eigenlijk? Ik kan me niet herinneren dat ik ze in de museumkist heb gezien.

Met zijn wijsvinger streelt hij mijn wang, hij trekt een lijntje naar mijn mond. Vervolgens buigt hij naar me toe alsof hij me gaat kussen.

‘Zin om te spelen?’ vraagt hij met een lage stem, en er gaat een golf van opwindning door me heen die zich uiteindelijk diep in mijn onderbuik nestelt.

‘Ja,’ zeg ik ademloos.

Hij lacht. ‘Goed.’ Een vederlicht kusje belandt op mijn voorhoofd. ‘We moeten wel een codewoord bedenken.’

Wat?

‘Stop gaat niet werken, want dat ga je waarschijnlijk wel zeggen, maar zonder dat je het meent.’ Hij strijkt met zijn neus langs de mijne – het enige lichamelijke contact tussen ons.

Mijn hart gaat sneller slaan. *Shit...* hoe krijgt hij dit toch voor elkaar alleen door tegen me te praten?

‘Het doet echt geen pijn. Het is wel intens. Heel intens, want ik zorg ervoor dat je je niet kunt bewegen. Oké?’

O bemel. Dit klinkt heel geil. Mijn ademhaling is veel te hoorbaar. *Niet te geloven, ik hijg nu al.* Mijn innerlijke godin heeft haar glimjurk aan en warmt zich op voor een sensuele Rumba. Godzijdank ben ik met deze man getrouwd, anders zou ik me doodschamen. Mijn blik wordt als vanzelf naar zijn stijve getrokken.

‘Oké,’ zeg ik nauwelijks hoorbaar.

‘Kies een woord, Ana.’

O...

‘Een stopwoord,’ zegt hij zacht.

‘Lolly,’ zegt ik hijgend.

‘Lolly?’ herhaalt hij lachend.

‘Ja.’

Hij grinnikt en leunt wat achterover om me aan te kijken. ‘Interessante keus. Hou je armen omhoog.’

Ik doe wat hij zegt, en Christian trekt mijn jurk uit, over mijn hoofd en gooit hem op de vloer. Hij steekt zijn hand uit, en ik geef hem de handboeien terug. Beide setjes legt hij op het nachtkastje, samen met het masker, om vervolgens de spreid van het bed te trekken.

‘Draai je om.’

Ik draai me om, en hij maakt mijn bikinitop los, zodat het op de grond valt.

‘Morgen niet ik deze aan je vast,’ zegt hij streng, terwijl hij mijn haar uit het elastiekje bevrijdt. Hij pakt het met een hand beet en trekt er voorzichtig aan, zodat ik een stap achteruit doe en tegen hem aan sta. Tegen zijn borst. Tegen zijn erectie. Ik hap naar adem als hij mijn haar naar een kant houdt en me in mijn nek kust.

‘Je was heel ongehoorzaam,’ hijgt hij in mijn oor – het veroorzaakt heerlijke stroomstootjes die door mijn hele lichaam gaan.

‘Ja,’ fluister ik.

‘Hmm. Wat zullen we daaraan doen?’

‘Ermee leren leven,’ hijgt ik. Zijn zachte, trage kussen maken me helemaal gek. Hij grijnst tegen mijn hals aan.

‘Ah, mevrouw Grey, de eeuwige optimist.’

Hij gaat rechtop staan. Dan pakt hij mijn haar, verdeelt het in drie strengen en begint langzaam te vlechten. Als hij klaar is, doet

hij het elastiekje om het uiteinde. Voorzichtig trekt hij me aan mijn vlecht naar zich toe en brengt zijn mond dicht bij mijn oor. 'Ik ga jou een lesje leren,' fluistert hij.

Met een razendsnelle beweging, pakt hij me bij mijn middel, gaat op het bed zitten en legt mij over zijn knie zodat zijn erectie tegen mijn buik drukt. Hij slaat op mijn billen, hard. Ik slaak een kreet, en voordat ik het weet lig ik op mijn rug op het bed en ligt hij naar me te kijken; de kleur van zijn ogen is als gesmolten metaal. Ik ontvlam.

'Heb je enig idee hoe mooi je bent?' Met zijn vingertoppen streelt hij mijn dij, zodat het overal tintelt. Zonder zijn blik los te laten staat hij op van het bed en pakt beide setjes handboeien. Hij grijpt mijn linkerbeen, en doet een handboei om mijn enkel.

O!

Vervolgens tilt hij mijn rechterbeen op en doet hetzelfde nog eens met het andere setje, aan elke enkel hangt een paar handboeien. Nog altijd heb ik *geen* idee waar hij ze aan vast gaat maken.

'Ga zitten,' beveelt hij, en ik gehoorzaam onmiddellijk.

'Sla je armen om je knieën.'

Ik kijk hem aan, en trek dan mijn benen op en sla mijn armen eromheen. Hij bukt, tilt mijn kin op, en geeft me een zachte, vochtige kus op mij mond, voordat hij het masker op mijn hoofd en voor mijn ogen plaatst. Ik zie helemaal niets meer; hoor alleen mijn hijgende ademhaling en de golven die zachtjes tegen het jacht kabbelen.

O hemel. Ik ben zo opgewonden... nu al.

'Wat is het stopwoord, Ana?'

'Lolly.'

'Mooi.' Hij slaat een handboei om mijn pols en doet het ook bij mijn andere. Mijn linkerhand zit vast aan mijn linkerenkel en mijn rechterhand aan mijn rechterenkel. Ik kan mijn benen niet strekken. *O mijn god, wat nu?*

'Nu,' zegt Christian, 'ga ik je neuken tot je het uitgilt.'

Wat? Alle lucht wordt uit mijn longen geperst.

Hij grijpt mijn enkels en duwt me achterover zodat ik op het bed komt te liggen. Ik kan niet anders dan mijn benen gebogen

houden. De boeien gaan strakker zitten als ik eraan trek. Hij heeft gelijk... ze striemen tot het bijna pijnlijk is... Het voelt vreemd – zo vastgebonden en weerloos – op een boot. Hij zet mijn enkels uit elkaar, en ik kreun zachtjes. Hij kust de binnenkant van mij dij, en ik kronkel onder hem maar dat lukt niet. Ik kan mijn heupen niet bewegen. En mijn voeten zitten vast. Ik kan geen kant op. *Holy shit.*

‘Je moet je helemaal overgeven aan het genot, Ana. Niet bewegen,’ zegt hij, terwijl hij omhoog kruipt en mijn buik kust, net boven het randje van mijn bikinibroekje. Hij maakt de touwtjes aan de zijkanten open en de stukjes stof vallen opzij. Nu ben ik helemaal naakt, en volledig aan hem overgeleverd. Hij kust mijn buik, en bijt zachtjes in het randje van mijn navel.

‘Ah,’ verzucht ik. Dit wordt zwaar... ik had geen idee. Kleine kusjes en beetjes voel ik nu, helemaal tot aan mijn borsten.

‘Sssh...’ zegt hij. ‘Je bent zo mooi, Ana.’

Ik kreun, gefrustreerd. Normaal gesproken zou ik nu met mijn heupen bewegen, in mijn eigen ritme zijn aanraking beantwoorden – maar ik kan me niet bewegen. Ik klaag, trek aan de handboeien. Het metaal bijt zich in mijn huid.

‘Argh!’ schreeuw ik. Maar het zal me een zorg zijn.

‘Jij maakt me helemaal gek,’ fluistert hij. ‘Dus dat ik precies wat ik met jou ga doen.’ Hij rust nu boven op me, zijn gewicht rust op zijn ellebogen, en zijn aandacht gaat naar mijn borsten. Hij bijt, zuigt, en draait mijn tepels tussen zijn duim en wijsvinger – ik ben buiten zinnen. Hij blijft doorgaan. Dit is waanzinnig. *O. Alsjeblieft.* Zijn erectie drukt tegen me aan.

‘Christian,’ smeek ik, en ik voel een triomfantelijk lachje op mijn huid.

‘Zal ik je op deze manier laten klaarkomen?’ zegt hij tegen mijn tepel, waardoor deze nog harder wordt. ‘Je weet dat ik dat kan.’ Hij zuigt er hard aan en ik gil het uit – de tintelingen gaan rechtstreeks van mijn borsten naar beneden. Hulpeloos ruk ik aan de handboeien, overspoeld door de sensaties die hij teweegbrengt.

‘Ja,’ jammer ik.

‘O schatje, dat zou te makkelijk zijn.’

‘O... alsjeblieft.’

‘Ssh.’ Zijn tanden schrapen over mijn kin als zijn mond de mijne zoekt. Hij kust me. Zijn bekwame tong dringt mijn mond binnen, proeft, onderzoekt, heerst; maar mijn tong gaat de uitdaging met de zijne aan. Hij smaakt naar koele gin en Christian Grey, en hij ruikt naar de zee. Dan pakt hij mijn kin beet, en houdt mijn hoofd stil.

‘Niet bewegen, schatje. Ik wil dat je je niet beweegt,’ fluistert hij tegen mijn mond.

‘Ik wil je zien.’

‘O nee, Ana. Geblinddoekt voel je veel meer.’ En dan duwt hij zijn lid tergend langzaam een stukje bij me naar binnen. Normaal zou ik mijn heupen oprichten om het tegemoet te komen, maar ik kan geen kant op. Hij trekt zich terug.

‘Ah! Christian, alsjeblieft!’

‘Nog een keer?’ plaagt hij met hese stem.

‘Christian!’

Hij dringt nog een keer deels bij me naar binnen, om zich vervolgens weer terug te trekken. Ondertussen kust hij me, en spelen zijn vingers met mijn tepel. Dit is een overdosis genot.

‘Nee!’

‘Wil je me, Anastasia?’

‘Ja,’ smeed ik.

‘Zeg het,’ roept hij; hij ademt oppervlakkig en doet het weer – in... en uit.

‘Ik wil je,’ jammer ik. ‘Alsjeblieft.’

Ik hoor hem vlak bij mijn oor zachtjes hijgen.

‘Dan krijg je me, Anastasia.’

Hij komt overeind en ramt zich in me. Ik gil, mijn hoofd slaat achterover, ruk aan de handboeien als hij mijn g-spot raakt, zodat ik overal tintel – een heerlijke, verrukkelijke kwelling en ik kan me niet bewegen.

Nu draait hij met zijn heupen, en de bewegingen stralen uit door mijn hele onderbuik.

‘Waarom daag je me uit, Ana?’

‘Christian, stop...’

Hij draait nog eens diep in me rond, mijn smeekbede negerend, trekt zich dan langzaam terug om opnieuw hard in me te stoten.

‘Vertel. Waarom?’ sist hij, en ik ben me er vaag van bewust dat het komt omdat hij zijn kaken stijf op elkaar geklemd houdt.

Ik gil het uit... dit is meer dan ik aankan.

‘Zeg het.’

‘Christian...’

‘Ana, ik moet het weten.’

Hij stoot nog eens in me, heel diep, en het gevoel begint zich weer in me op te bouwen... dit is zo intens – het gevoel overspoelt me, en spreidt zich vanuit mijn buik uit naar mijn ledenmaten, tot aan elke handboei die ik draag.

‘Ik weet het niet!’ gil ik. ‘Omdat ik het kan! Omdat ik van je hou! Ik smeed je, Christian.’

Hij kreunt luid en blijft stoten, keer op keer, en ik ben de weg kwijt; probeer het genot tot in de finesses te voelen. Het is onbeschrijfelijk... ik ontplof bijna... Ik wil zo graag mijn benen strekken, mijn onvermijdelijke orgasme onder controle houden, maar ik kan het niet... Ik ben weerloos. Ik ben van hem, alleen van hem, en hij kan met me doen wat hij wil... Tranen springen in mijn ogen. Het wordt me te veel. Ik kan hem niet laten stoppen. Wil hem niet laten stoppen... Ik wil.. Ik wil... o nee, o nee... dit is te...

‘Zo ja, schatje,’ kreunt Christian. ‘Voel het, schatje!’

Ik kronkel tegen hem aan, nog eens, nog eens, en schreeuw het uit als mijn orgasme me verslindt, het slaat als een oncontroleerbaar vuur om zich heen, ik geef me er met hart en ziel aan over. Ik voel me uitgewrongen, de tranen stromen over mijn wangen – mijn lichaam siddert en zindert na.

Ik ben me ervan bewust dat Christian knielt, terwijl hij nog steeds in me zit, en hij trekt me overeind – op zijn schoot. Met één hand houdt hij mijn hoofd vast, met de andere mijn rug, en dan komt hij woest in me klaar terwijl ik vanbinnen nog natril. Het is afmattend, het is vermoeiend, het is als de vreselijk... het is hemels. Het is genot in optima forma.

Christian neemt het masker van mijn gezicht, en kust me. Hij kust mijn ogen, mijn neus, mijn wangen. Hij kust de tranen van mijn wangen, mijn gezicht rust in zijn handen.

‘Ik hou van je, mevrouw Grey,’ hijgt hij. ‘Ik kan zo boos op je

worden – maar ik word ook zo blij van je.’ Het ontbreekt me aan de energie om mijn mond te openen voor een antwoord. Heel voorzichtig legt hij me op het bed, en trekt zich uit me terug.

Ik sputter woordeloos een beetje tegen. Hij klimt van het bed en maakt de handboeien los. Zodra ze af zijn, wrijft hij mijn polsen en enkels, om daarna naast me te komen liggen en me in zijn armen te nemen. Mijn god, dat voelt heerlijk. Ik voel me goed. Dit was, zonder enige twijfel, het meest intense hoogtepunt dat ik ooit heb ondergaan. Hmm... dit is Christian Grey Vijftig Tinten straf-neuken.

Ik zou me vaker moeten misdragen.

Ik word wakker van een drukkend gevoel op mijn blaas. Als ik mijn ogen opendoe, ben ik gedesoriënteerd. Buiten is het donker. *Waar ben ik?* Londen? Parijs? O ja – de boot. Ik voel haar heen en weer gaan, en hoor het kalme gebrom van de motoren. We varen. *Wat vreemd.* Christian zit naast me te werken op zijn laptop, losjes gekleed in een witte linnen blouse en een broek; hij heeft blote voeten. Zijn haar is nog nat, en ik kan zijn douchegel nog ruiken – samen met zijn Christian-geur. *Hmm...*

‘Hoi,’ mompelt hij; hij werpt me een warme blik toe.

‘Hoi.’ Ik glimlach, voel me opeens verlegen. ‘Hoe lang heb ik geslapen?’

‘Een uurtje of zo.’

‘Varen we?’

‘Ik had bedacht dat we vanavond maar aan boord eten. Gisteravond zijn we uit geweest, naar de balletvoorstelling en het casino, dus ik had voor vandaag een rustige avond voor twee in gedachten.’

Ik grijns naar hem. ‘Waar gaan we naartoe?’

‘Cannes.’

‘Oké.’ Ik rek me uit, ben een beetje stijf. Hoe hard ik ook train met Claude, niets had me op deze middag kunnen voorbereiden.

Slaperig richt ik me op, ik moet echt plassen. Snel gris ik mijn zijden badjas van het haakje, en trek hem aan. Waarom voel ik me zo verlegen? Ik voel dat Christian naar me kijkt. Als ik naar hem kijk, richt hij zijn aandacht weer op zijn laptop; hij fronst.

Afwezig was ik mijn handen, en terwijl ik terugdenk aan onze avond in het casino valt mijn badjas open. Ik staar naar mezelf in de spiegel, en ben geschokt door wat ik zie.

Holy fuck! Wat heeft hij met me gedaan?